

Berisping

I. ONTSTAAN EN LOOP VAN HET GEDING

Appellant is door verweerster aangesteld als leraar in algemene dienst aan het onder haar bestuur staande College te, zulks blijkens de laatst geldende akte van benoeming voor onbepaalde tijd vanaf 1 augustus 1998; hij is daar werkzaam als leraar lichamelijke opvoeding.

Naar aanleiding van een incident bij het afnemen van het schoolonderzoek op 14 april 2000 heeft het bestuur van verweerster bij brief van 29 mei 2000 aan appellant het voornemen kenbaar gemaakt om hem te dezer zake schriftelijk te berispen en hem medegedeeld dat hij zich tegen de voorgenomen berisping kon verweren.

Appellant heeft hiervan gebruik gemaakt, eerst bij brief van 3 juni 2000 en vervolgens mondeling op 14 juni 2000 ten overstaan van de secretaris van verweerster.

Daarop heeft verweerster bij brief van 1 september 2000 aan appellant medegedeeld dat het bestuur besloten had hem met toepassing van artikel F 11, lid 5 van de CAO VO te berispen in verband met zijn gedrag en houding met betrekking tot het incident op 14 april 2000.

Bij schrijven van zijn gemachtigde, bij de Commissie ingekomen op 6 oktober 2000, heeft appellant tegen dit besluit beroep aangetekend, met conclusie dit beroep gegrond te verklaren.

Bij schrijven van haar gemachtigde d.d. 18 oktober 2000 heeft verweerster verweer gevoerd, concluderende tot ongegrondverklaring van het beroep, voor zover ontvankelijk.

Op 30 november 2000 heeft te Eindhoven de mondelinge behandeling van het beroep plaatsgevonden, alwaar partijen met hun gemachtigden zijn verschenen, hun stellingen nader hebben toegelicht en hebben geantwoord op van de zijde van de Commissie gestelde vragen, dit laatste mede bij monde van de heer, rector van de school.

Alle bovengenoemde stukken, alsmede het schrijven van, plaatsvervangend rector van de school, aan het bestuur van verweerster d.d. 14 april 2000 en het verslag van het gesprek van 14 juni 2000 – beide stukken zijn ter zitting overgelegd en daarvan hebben beide partijen kennis genomen- moeten als hier ingelast worden beschouwd.

II. MOTIVERING VAN DE BESLISSING

Tegen een besluit als het onderhavige is beroep opengesteld, zodat appellant, nu het tijdig is ingesteld, daarin kan worden ontvangen.

Anders dan mogelijk zou kunnen worden afgeleid uit de voornemen-brief d.d. 29 mei 2000 heeft verweerster haar besluit tot berisping enkel gestoeld op de gebeurtenissen van 14 april 2000, zoals ook van haar zijde ter zitting uitdrukkelijk is verklaard.

In het beroepschrift is door appellant gesteld, dat hij er bezwaar tegen heeft dat de procedure om tot de berisping te komen zo lang heeft geduurd, doch ter zitting is door zijn gemachtigde verklaard dat hij hieraan geen juridische conclusie wilde verbinden. Ook de Commissie zal dit niet doen, nu weliswaar sprake is van een vrij lang tijdsverloop, doch dit voor een aanzienlijk deel is te wijten aan het intreden van de zomervakantie, waarin het schoolleven pleegt stil te liggen. Hierop gelet kan niet gezegd worden dat de berisping niet tijdig (zo spoedig mogelijk) is toegediend.

De Commissie wil eerst een samenvatting geven van de gebeurtenissen op 14 april 2000, zoals ter zitting gebleken.

Op genoemde datum vond op het College een schoolonderzoek plaats. Aan appellant was opgedragen daarop als surveillant toezicht uit te oefenen in een bepaald lokaal. Ook in twee aangrenzende lokalen werd voor hetzelfde vak aan leerlingen van hetzelfde leerjaar schoolonderzoek afgenomen. Toen appellant het lokaal wilde betreden werd hij daarbij door enige leerlingen gehinderd. Na een verzoek om opzij te gaan, dat geen resultaat had, heeft hij een (vrouwelijke) leerling wat opzij geduwd, waarna deze hem 'een grote mond gaf' (een duidelijke omschrijving van de gebezigde woorden heeft appellant ter zitting niet gegeven). Appellante heeft vervolgens de leerlinge verboden

het lokaal te betreden en haar gezegd zich te gaan melden bij de leerlingencoördinator, de heerZij is toen gegaan en na enige tijd kwam zij terug, zeggende dat zij toch in het lokaal moest om aan het schoolonderzoek deel te nemen. Of zij intussen werkelijk bij de heergeweest is, staat niet vast. De leerlinge is toen weer gegaan en teruggekomen met de plaatsvervangend rector, de heer Intussen was het schoolonderzoek al aangevangen. De heer heeft toen tegen appellant gezegd dat de leerlinge moest worden toegelaten om aan het schoolonderzoek deel te nemen. Appellant heeft toen kenbaar gemaakt dat hij daaraan niet wilde medewerken en gezegd dat hij dan wegging, hetgeen hij ook metterdaad heeft gedaan. De heer heeft toen tijdelijk de surveillance overgenomen, daarin na enige tijd afgelost door collega's.

De Commissie is van oordeel dat appellant op de eerste plaats had dienen te beseffen dat, nu het om een schoolonderzoek ging, wangedrag van een leerling als omschreven hem niet de bevoegdheid gaf haar daarvan uit te sluiten. Toen vervolgens de hoogst aanwezige autoriteit in de school hem opdroeg de leerling toe te laten en -impliciet- zijn taak als toezichthouder voort te zetten, is hij in ernstige mate in gebreke gebleven door aan die opdracht geen gevolg te geven. Hij bracht daarmee de goede voortgang van het schoolonderzoek in gevaar en ondermijnde nodeloos het gezag van de schoolleiding. Hieraan doet niet af dat de leerlinge verdiende terecht gewezen te worden voor haar gedrag; dit had afgehandeld kunnen worden zonder verstoring van de gang van zaken zoals nu optrad. Ook doet aan bedoelde conclusie niet af dat mogelijk ook op een andere wijze had kunnen worden bewerkstelligd dat de leerlinge toch kon deelnemen aan het schoolonderzoek; het was niet aan appellant om in strijd met het door de schoolleiding bepaalde zijn standpunt door te zetten.

Dat aan appellant zijn gedrag niet of slechts in verminderde mate zou zijn toe te rekenen, zoals van zijn zijde betoogd, acht de Commissie niet aannemelijk geworden.

Gelet op het vorenoverwogene, met name op de ernst van het te laken gedrag van appellant, is de Commissie van oordeel dat verweerder in redelijkheid tot het toepassen van de disciplinaire straf van berisping kon overgaan.

Het beroep van appellant is dus ongegrond.

III. BESLISSING

De Commissie voornoemd,

Rechtdoende,

Verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan te Eindhoven op 14 december 2000 door mr. Th.H.A.M. van Eupen als voorzitter, C.B.M. Evers, mrs. A.A.S.M. Aerden, A.J.M. Hupperts en A.F.M. Schrickx, leden, in tegenwoordigheid van mr. H.P.G. van Eupen, secretaris.